

ΟΥΙΔΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

— Η έξομολόγησίς σας είνέ τι ιερὸν δί' ἐμέ. Έάν θέλητε νὰ δομιλήσητε, υμεῖς μόνη δύνασθε νὰ ἑκλέξητε τὸν τόπον καὶ τὸν χρόνον.

— Μήπως λοιπὸν ἡ Λαίδη Ζάνετ σᾶς ἔδωσε νὰ ἐννοήσετε ὅτι ἐμάντυευσε....

— Οὐδὲ λέξιν μοι εἶπε. Σᾶς ἐθεώρησε διὰ τῆς διπλῆς δράσεως τῆς φιλίας: σᾶς ἤκουσε μὲν τὴν ὑψίστην προσοχὴν τῆς τρυφερότητος... καὶ εἴρε μόνη τὴν ὄδον τῆς ἀληθείας. Ποτὲ δὲν θά μοι τὸ εἶπη... δὲν θὰ εἶπη οὐδὲ λέξιν εἰς οὐδεμίαν ζώσαν ὑπαρξίαν. "Ηδη βλέπω μέχρι τίνος σημείου σᾶς ἥγαπα. 'Ακουσίως καὶ πρὸς τὸ πεῖσμα καὶ ἔκυρης ἵσως συμπαθεῖ ζωηρότατα πρὸς υμᾶς. 'Ο βίος της... τῆς δυστυχοῦς ψυχῆς... ὑπῆρξε στεῖρος...'. Ανάξιος, ἐλεινῶς ἀνάξιος βίος φύσεως ως τῆς ιδικῆς της. 'Ο γάμος της ὑπῆρξε στεῖρος ἔρωτος καὶ τέκνων. 'Εσχε θαυμαστάς, ἀλλ' ἐν τῇ κυρίᾳ τῆς λέξεως σημασίᾳ, ποτὲ οὐδὲν ἔνα φίλον. Τὰ καλλίτερα ἔτη της ἥσαν ἑκεῖνα καθ' ἀπεδίωκε τὴν πάντοτε διαψευδομένην ἐλπίδα τοῦ νὰ εὔρῃ τινὰ ἀγαπήσῃ. Τὴν συνηντήσατε περὶ τὰ τέλη τοῦ βίου της, καὶ ἐκπληρώσατε τὸ κενὸν αὐτὸ τῆς ψυχῆς της. Χάρις εἰς υμᾶς ἡ καρδία της ἐνέκασεν... 'Αλλ' εἰπατέ μοι, εἰς τὴν ἡλικίαν της... εἰς οἰανδήποτε ἡλικίαν, δύναται τόσον ἀποτόμως νὰ συντριβῇ παρόμοιος δεσμός; 'Οχι! 'Η Λαίδη Ζάνετ θὰ υπομείνῃ τὰ πάντα, θὰ διακυβεύσῃ τὰ πάντα, θὰ συγχωρήσῃ τὰ πάντα μᾶλλον, ἡ νὰ δομολόγησῃ ὅτι ἡ πατήθη παρ' υμῶν. Διότι πρόκειται πλέον ἡδη περὶ τῆς εὐτυχίας της. 'Υπάρχει καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ εὐγενὴς ὑπερηφάνεια. Μία πληρεστέρα καὶ τελειοτέρα τῆς ἀληθείας ἀποκαλύψεις θὰ ἦτο δι' αὐτὴν ἀφρότος. 'Αδιστάκτως πέπεισμα... καθ' ὅσον γνωρίζω τὸν χαρακτήρα της, καὶ ἔξ ὅσων διέγνωσα ἐν αὐτῷ σήμερον... ὅτι θὰ ἐφεύρῃ πρόφασίν τινα, ὅπως ἀρνηθῇ ν' ἀκούσῃ τὴν ἔξομολόγησίν σας. Καὶ δὲν είνε μόνον τοῦτο, νομίζω, ἀλλὰ καὶ δὲν θ' ἀμελήσῃ οὐδενὸς μέσου, ὅπως σᾶς παρακαλύσῃ ἀπὸ τοῦ ν' ἀποκαλύψῃ τὸν ἔνταῦθα εἰς ἀλλούς τὴν ἀληθῆ θέσιν σας ἡ μόνον πρὸς αὐτήν. Μάθετε λοιπὸν ὅτι νέαι δοκιμασίαι καὶ ἔτεροι πειρασμοὶ θὰ σᾶς περικυλώσωσι μετ' ὄλιγον.

— Εσταμάτησε λέγων, ὅπως δώτη εἰς τὴν Μέρσην καιρὸν νὰ συγέλθῃ καὶ ἀπαντήσῃ, ἔτι ἑκείνη ἐπεθύμει ν' ἀπαντήσῃ.

Δὲν ἐβράδυνεν αὐτὴ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡτο ἀνάγκη νὰ τὸ πράξῃ.

— Ο 'Ιούλιος ἥγνει ἐντελῶς, ὅτι ἡ Λαίδη Ζάνετ τῇ εἶχεν ἡδη γράψει ὅπως ἀναβάλῃ τὴν ὑπερχρημάτην ἔξηγησιν, ἡ

δὲ περίπτωσις αὕτη ἡτο ἐπιβεβαίωσις τῆς ἰδέας ἢν πρὸ στιγμῆς τῇ ἀνεκοίνωσεν ὁ 'Ιούλιος.

— Ωφείλει λοιπὸν ἡ Μέρση, πρὸ παντός, νὰ τῷ ἀνακοινώσῃ ταύτην. Ἐπειράθη νὰ τὸ πράξῃ... ἀλλ' ὑπερετίμησε τὰς δυνάμεις της.

— Αἱ ὄλιγαι λέξεις, δι' ὃν ὁ 'Ιούλιος τῇ εἶχε πρὸ μικροῦ παραστήσει τὴν φιλόστοργον καὶ γενναιόφρονα συμπαθείαν τῆς Λαίδης Ζάνετ, εἶχον ὄλιγον σπαράξει τὴν καρδίαν της. Τὰ δάχρυα τὴν κατέπεινιγον καὶ ἥδυνήθη μόνον νὰ τῷ κάμη νεῦμα, ὅπως ἔξακολουθήσῃ.

— Θὰ ἐκπλήσσεις ἀναμφιδόλως, ὅπλαβεν ἔξακολουθῶν ἑκεῖνος, ἀκούουσα με νὰ δομιλῶ τόσον θετικῶς καὶ δὲν θέλω νὰ πιστεύσω, διτὶ σκέπτεσθε μήπως πλανῶμαι. Δύναμαι νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι παρετήρησα προσεκτικῶτατα τὴν Λαίδην Ζάνετ, ὅπως μελετήσω καὶ διατηρήσω ἐν τῇ μνήμη μου καὶ τὸν ἐλάχιστον δισταγμόν, δι τυχὸν ἥθελον ἐννοήσεις ἐμφωλεύοντα εἰς τὸ πνεῦμα της ἀντελήθητην τί συνέβαινεν ἐντός της ὅταν ἡ ἀληθεία ἀπήστραψεν ώς ἀκτίς ἐν τῷ πνεύματι της, τόσον βεβαίως, ὅσον ὅπως βλέπω υμᾶς ἡδη. Οὐδὲν ὑπώπτευε μέχρι τῆς στιγμῆς ἑκείνης... καὶ ἡτο ἀληθῶς ἡγανακτημένη καθ' υμῶν εἰλικρινέστατα διὰ τὴν αἰφνίδιαν ὑπὲρ τῆς νομιζομένης παράρροφονος μεσολαβήσησίν σας καὶ διὰ τὴν παράδοξον γλωσσαν ἦν ἐτηρήσατε ἐπὶ τοῦ προκειμένου... Αἴρηνς ὑπερχρημάτην υμεῖς αὐτὴν προσαγάγητε τὴν Μέρσην Μερρίκ. Τότε, καὶ μόνον τότε, ἡ ἀληθεία κατηγάγει τὸ πνεῦμα της οἱ λόγοι σας, ἡ φωνή σας τὸ βλέμμα σας τῇ ἐμαρτύρωσαν περὶ ταύτης. Τότε, καὶ μόνον τότε, παρετήρησα ὅτι μεταβολὴ ἐτελέσθη ἐν αὐτῇ. Σχεδὸν δὲν ἔμεινε μετὰ ταῦτα ἐντός τῆς αἰθούσης. Φοβοῦμαι νὰ σκεφθῶ τι εἶνε ίκανὴ νὰ πράξῃ κατὰ τὴν πρώτην ἀπελπισίαν τῆς ἀνακαλύψεως της ταύτης. Δυσπιστῶ — μόλον ὅτι ὁ Θεὸς γνωρίζει, ὅτι δὲν εἴμαι φύσει δύσπιστος—καὶ περὶ τῶν ἀσημοτέρων γεγονότων, ἀτινα μέλλουν νὰ ἐπισυμβῶσιν ἡδη περὶ υμᾶς. 'Ετηρήσατε εὐγενῶς τὴν ἀπόφασιν, ἡδη ἐλάχετε, τοῦ νὰ δομολόγησητε τὴν ἀληθείαν. 'Ακόμη ἀπαξιστὸς τὸ λέγω, ἐτοιμασθῆτε πρὶν ἡ παρέλθῃ ἡ ἐσπέρα, νὰ δοκιμασίας καὶ νέους πειρασμούς...

— Η Μέρση ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν. 'Ο φόρος ἀντεκατέστησε τὴν ἔκφρασιν τῆς θλίψεως εἰς τοὺς ὄφθαλμούς της, οἵτινες δὲν ἔπαινον τὴν πυρετώδη ἔξετασιν τῆς μορφῆς τοῦ 'Ιουλίου.

— Πῶς είνε δυνατὸν τοῦ λοιποῦ νὰ φέρῃ μέχρις ἡμοῦ πειρασμὸς πλέον; ἡρώτησε.

— Θ' ἀφήσω εἰς τὰ γεγονότα τὴν φροντίδα τοῦ ν' ἀπαντήσωσιν εἰς τὴν ἔρωτην ταύτην, εἶπε, καὶ δὲν θ' ἀναμεινήτε πολύ. 'Εν τῷ μεταξὺ τούτῳ σᾶς εἰδοποίησα, ὅπως λάβητε τὰς προφυλάξεις σας.

— Εκλινε πρὸς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπε ταπεινοφώνως :

— Συγκρατήσατε τὸ θαυμάσιον θάρρος, ὅπερ ἐπεδείξατε μέχρι σήμερον. 'Υπομένατε τὰ πάντα μᾶλλον ἢ τὴν κατάπτωσιν υμῶν αὐτῆς. 'Εστε ἡ γυνὴ περὶ ἡς σᾶς ωμίλησά ποτε... ἡ γυνὴ, ἡν ἔχω πάντοτε πρὸ ὄφθαλμῶν, ἡτις δύναται εὐγενῶς νὰ ἀποκαλύπτῃ τὴν εὐγενῆ αὐτῆς φύσιν. Καὶ μὴ λησμονῆτε ποτὲ τοῦτο... ἡ πίστις μου δι' υμᾶς είνε ὅσον οὐδέποτε σταθερά.

— Εκείνη τὸν παρετήρει μεθ' ὑπερηφανίας καὶ εὐγνωμοσύνης.

— Οφείλω νὰ δικαιοιογύσω τὴν γενναιόφρονα ταύτην ἐμπιστοσύνην σας, εἶπεν. 'Αδυνατῶ νὰ ὑποχωρήσω πρὸ οἵας δήποτε ἀδυναμίας πλέον, διότι ὑπερσχέθη εἰς τὸν 'Οράτιον νὰ τῷ εἶπω τὰ πάντας ἐντὸς αὐτῆς ἐδῶ τῆς αἰθούσης.

— 'Ο 'Ιούλιος ἐφοικίασε.

— Σᾶς ἔζητησε τοῦτο ὁ 'Οράτιος; εἶπεν. 'Αλλ' ὑποθέτω, ὅτι ἐκεῖνος τούλαχιστον δὲν ὑποπτεύει τὴν ἀληθείαν.

— Ο 'Οράτιος ἐπεκαλέσθη τὸ καθῆκόν μου καὶ τὰ ἐπὶ τῇ μνηστήσης του δικαιώματα, ἀπεκρίθη ἡ Μέρση. Καὶ ἔχει... ἀληθῶς πρώτος δικαιώματα νὰ μάθῃ τὴν ἔξομολόγησίν μου. 'Η σιωπὴ μου τὸν πληγόνει καὶ ἔχει δίκαιοιν νὰ θεωρῇ ἔκυρον ἡδη. Οὐδὲν ὑπώπτευε μέχρι τῆς στιγμῆς ἑκείνης... καὶ ἡτο ἀληθῶς ἡγανακτημένη καθ' υμᾶς εἰλικρινέστατα διὰ τὴν αἰφνίδιαν ὑπὲρ τῆς νομιζομένης παράρροφονος μεσολαβήσησίν σας καὶ διὰ τὴν παράδοξον γλωσσαν ἦν ἐτηρήσατε ἐπὶ τοῦ προκειμένου... Αἴρηνς ὑπερχρημάτην υμεῖς αὐτὴν προσαγάγητε τὴν Μέρσην Μερρίκ. Τότε, καὶ μόνον τότε, ἡ ἀληθεία κατηγάγει τὸ πνεῦμα της τούς οἱ λόγοι σας, ἡ φωνή σας τὸ βλέμμα σας τῇ ἐμαρτύρωσαν περὶ ταύτης. Τότε, καὶ μόνον τότε, παρετήρησα ὅτι μεταβολὴ ἐτελέσθη ἐν αὐτῇ. Σχεδὸν δὲν ἔμεινε μετὰ ταῦτα ἐντός τῆς αἰθούσης. Φοβοῦμαι νὰ σκεφθῶ τι εἶνε ίκανὴ νὰ πράξῃ κατὰ τὴν πρώτην πρώτην δικαιώματα της ταύτης. Δυσπιστῶ — μόλον ὅτι ὁ Θεὸς γνωρίζει, ὅτι δὲν εἴμαι δύσπιστος—καὶ περὶ τῶν ἀσημοτέρων γεγονότων, ἀτινα μέλλουν νὰ ἐπισυμβῶσιν ἡδη περὶ υμᾶς. 'Ετηρήσατε εὐγενῶς τὴν ἀπόφασιν, ἡδη ἐλάχετε, τοῦ νὰ δομολόγησητε τὴν ἀληθείαν. 'Ακόμη ἀπαξιστὸς τὸ λέγω, ἐτοιμασθῆτε πρὶν ἡ παρέλθῃ ἡ ἐσπέρα, νὰ δοκιμασίας καὶ νέους πειρασμούς...

— Η Μέρση ἀνήγειρε τὴν κεφαλήν. θάρρος ἀνήγειρε τὴν συμμερισθῆτην σκληράν δοκιμασίαν τῆς ἔξομολογήσεως της δομόνος ἀνήρ, διτὶς συνεκινήθη ἐκ τῶν συμφορῶν της, καὶ διτὶς ἐπίστευσεν εἰς αὐτήν, ἀνεγενήσθη ἐν τῷ πνεύματι της ὑπὸ νέαν μορφήν.

— Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ἔναν ἥτο βεβαία, θά τὴν ἤκουεν ὁ 'Ιούλιος, ἐνῷ θὰ διηγεῖτο εἰς τὸν 'Οράτιον τὴν ὀλεθρίαν ιστορίαν της, θά ἐνεθαρρύνετο νὰ ἀντιμετωπίσῃ θαρραλέως τὰ πάντα.

— Καθ' ἦν στιγμὴν ἡ ἰδέα αὐτῇ κατελάμβανε τὸ πνεῦμα της μετ' ἐπιμονῆς, παρετήρησεν ὅτι ὁ 'Ιούλιος ἔστρεφε τοὺς ὄφθαλμούς πρὸς τὴν θύραν.

— Εάν ἔξηρχετο οὗτος, τὸ σχέδιον, ὅπερ εἶχε συλλαβεῖ καὶ ὅπερ τῷ τόσον ἀγαπητόν, ἀνατρέπετο.

— Αἴ λοιπόν!... ὅχι. Τούναντίον, ἐσκέφθη τι ὅπως ἐντελέστερον ἐπιτύχη αὐτό.

— Διέβλεπεν ἡδη τὸ μέσον τοῦ νὰ πραγματοποιήσῃ ὅτι τοῦ 'Ιουλίου ἔστρεφε τοὺς ὄφθαλμούς πρὸς τὴν θύραν.

— Μήπως σκοπεύετε νὰ μεταβολήσετε εἰς τὸ παρακειμένον δωμάτιον; ἀνέκραξεν.

— 'Οχι, ἀπαντήσησεν ἑκεῖνος, ἔτι δὲν θέλετε υμεῖς τοῦτο.

— 'Οχι μόνον τὸ ἐπιθυμῶ, ἀλλὰ καὶ ἔχω ἀνάγκην μᾶλλον νὰ ἥσθη ἑκεῖ.

— Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ 'Ορατίου;

— Μάλιστα, μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ 'Ορατίου.

— Μήπως ἐπιθυμεῖτε νὰ μ' ἐπανίδετε μετὰ τὸ πέρας τῆς συνδιαλέξεως ταύτης;

— Εκείνη ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀπόφασιν της

καὶ τῷ εἶπε μετὰ παρρησίας ὅτι ἐπεθύμει.

— "Ἡθελον νὰ σᾶς αἰσθάνωμαι πλησίον μου δταν θὰ διμιλῶ πρὸς τὸν Ὁράτιον, ἐπεῖπεν. 'Ἡ παρήγορος αὐτὴν ἰδέα θὰ μ' ἔνθαρρύνῃ. Θὰ σκέπτωμαι δτι λαλῶ καὶ πρὸς διαδεσμούς συγχρόνως δπως καὶ εἰς ἑκεῖνον. Θὰ θαρρῶ ἐπὶ τῆς συμπαθείας σας . . . καὶ μοὶ εἶναι τόσον πολύτιμος ἡ συμπαθεία ἡδη! . . . Θὰ σᾶς ἔζητον ἀρά γε μέγχ τι, ἐὰν σᾶς παρεκάλουν νὰ μὴ κλείσετε τὴν θύραν, δταν θὰ μεταβῆτε εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἑστιατορίου; 'Αναλογίσθητε τὴν τρομεράν μου δοκιμασίαν . . . τρομεράν ἐπίσης δι' ἑκεῖνον δσον καὶ διέπει! Εἴμασι γυνὴ καὶ φοβοῦμαι νὰ συντριβῶ, δὲν δὲν αἰσθάνωμαι ἔνα φίλον πλησίον μου . . . Καὶ δὲν ἔχω ἔτερον φίλον ἔκτος δμῶν.

Τοῦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἓν καὶ αὐτὴν ἐδοκίμαζεν ἐπ' αὐτοῦ ἀπασχυ τὴν ισχὺν τῆς πειθοῦς της.

Ο Ἰουλίος συγκεκινημένος καὶ δπὸ τὸ κράτος ἀπειργάπτον ἀγωνίας διατελῶν, ἡγνόει τιν' ἀπαντήση.

Ο πρὸς τὴν Μέρσην ἔρως του... "Ἄχ! . . . τὸν ἔρωτα τοῦτον δὲν ἐτόλμαν' ἀναγνωρίσῃ! . . . Καὶ ἐν τούτοις ἡτο δι' αὐτὸν οὗτος τοῦ λοιποῦ αἰσθηματος ισχυρότατον δι' ἀπαντα αὐτοῦ τὸν βίον!

Τὸ νὰ ἀρνηθῇ εἰς αὐτὴν ὅτι τῷ ἔζητει κατὰ τὴν ὁδονηράν της στιγμὴν ἑκείνην . . . τὸ ν' ἀρνηθῇ ν' ἀκροασθῇ τῆς ἔξομολογήσεως ταύτης, τὴν δποίαν τὰ πρώτα του διαβήματα είχον προκαλέσει καὶ τὴν δποίαν ἡδη ἡ Μέρση ἔμελλε νὰ ἐμπιστευθῇ πρὸς δλλον, δὲν ἡτο τι πικρὸν καὶ σκληρότατον;

Ἐν τούτοις ἡ συναίσθησις τῶν δσα ἐνομίζειν δτι δφειλε πρὸς τὸν Ὁράτιον καὶ τῶν δσα δφειλε πρὸς ἔαυτόν, τὸν συνεκράτει.

Ἐμελλε λοιπόν, ἀμφιρρέπων οὔτως, νὰ ἐκληρθῇ παρ' αὐτῆς δτι τὴν ἐγκαταλείπει; . . .

Αφ' ἑτέρου τῷ ἡτο δυνατόν, ἑκτὸς ἀντηρεῖται διαβάλλεν δρον τινά, δστις ισοδυνάμει πρὸς δρονησιν σχεδόν, ν' ἀρνηθῇ τὴν αἴτησιν της;

— Πάν δτι δύναμαι νὰ πράξω, θὰ τὸ ποάξω, εἶπεν. 'Ἡ θύρα θὰ μείνῃ ἀνοικτὴ καὶ θὰ μείνω ἐν τῇ παρακειμένῃ αἴθουσῃ, δπὸ τὸν μοναδικὸν δρον τοῦ νὰ εἶναι τοῦτο ἐν γνώσει τοῦ Ὁράτιου. Διότι θὰ ἥμην ἀνάξιος τῆς ἐμπιστοσύνης ἡν τρέφετε δι' ἐμέ, ἐὰν συγκατένευον νὰ σᾶς δπακούσω διαφοροτρόπως. 'Εννοεῖτε τοὺς λόγους μου, εἰμὶ βέβαιος τόσον καλὰ δσον ἔγω αὐτὸς δστις τοὺς εἶπον.

Ο πέπλος διεσχίζετο πρὸ τῶν ὄφταλμῶν τῆς Μέρσης. Αἱ γυναῖκες σκέπτονται συνήθως μόνον δτι ἐπιθυμοῦσι καὶ αὐτὴ, συνεπῶς εἰχε σκεψθῇ τὸ πρᾶγμα μόνον δπὸ τὴν παρήγορον δι' αὐτὴν ἐποψιν, τοῦ νὰ ἔχῃ τὸν Ἰουλίον πλησίον της.

Ναί, καὶ ἡδη μόλις ἐνόει τοῦτο, ἐνῷ ταπεινῶς τὸν πύχαριστει.

Ἐλαφρὰ ἐρυθρότης αἰδοῦς ἔχρωμάτισε τὰς ὥχρας παρειάς της.

'Αλλ' ἑκεῖνος τὴν ἔζηγαγε μετὰ λεπτότητος τῆς στενοχώρου θέσεως της, ἀποτείνων αὐτῇ ἐρώτησιν, ἡτις ἐφρίνετο φυσικωτάτη εἰς παρομοίαν στιγμὴν.

— Ποὺ εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ Ὁράτιος; ἡρώτησε. Διατί δὲν εἶναι ἡδη ἐνταῦθα;

— 'Εκλήθη δπὸ τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἀπεκρίθη ἡ Μέρση.

Η ἀπάντησις αὐτὴ ἔξεπληξε σφόδρα τὸν Ἰουλίον καὶ σχεδόν τὸν ἐτρύμαξεν.

Ἐπανηλθε πλησίον τῆς ἔδρας τῆς Μέρσης καὶ τῇ εἶπε ζωηρῶς:

— Εἰσθε βεβαία;

— 'Ο Ὁράτιος αὐτὸς μοὶ εἶπεν δτι ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπέμεινε νὰ τὸν ἔδη.

— Τότε;

— Πρὸ στιγμῆς. Μὲ παρεκάλεσε δὲ νὰ τὸν περιμείνω ἔδω.

Η μορφὴ τοῦ Ἰουλίου ἐσκυθρώπισεν αἰρνιδίως.

Τοῦτο ἐπικυρωπάντας τοὺς φόβους μου, εἶπεν. 'Τιμεῖς δὲ ἡλθετε εἰς ἐπικοινωνίαν τινὰ μετὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ εἰς τὸ μεταξύ;

Η Μέρση ἀπεκρίθη ἐπιδεικνύουσα αὐτῷ τὸ ἐπιστόλιον τῆς Μιλαίδης.

Ο Ἰουλίος ἀνέγνω αὐτὸ προσεκτικῶς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους.

Δὲν σᾶς εἶπον, ὑπέλαθεν, δτι θὰ ἐφεύρῃ πρόφρασίν τινα, δπως ἀρνηθῇ ν' ἀκούσῃ τὴν ἔξομολογήσην σας; 'Αρχιετο τὸ σχέδιόν της, ἐπιτάσσουσα τὴν ἀναβολήν. Κατ' ἀρχὰς ἡθέλησε νὰ κερδήσῃ χρόνον καὶ δὲν ἀμφιβάλλω δτι ἡδη σκέπτεται τι περιστότερον. Πότε ἐλαχίστη τὸ ἐπιστόλιον τοῦτο; Μικρὸν χφοῦ ἀνήλθετε εἰς τὸ δωμάτιόν σας;

— Εὖν δὲν σφάλλεται νὰ μνήμη μου, μετὰ ἐν τέταρτον.

Γνωρίζετε τὶ συνέβη ἐνταῦθα, ἀφοῦ μᾶς ἀρήσατε συνηγμένους;

— Ο Ὁράτιος μοὶ εἶπεν δτι ἡ Λαίδη Ζάνετ προσήνεγκεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δεσποινίδος Βράδου τὸν κοιτῶνά της δπως διαμείνῃ ἐν αὐτῷ.

— Οὐδὲν πλέον;

— Μοὶ εἶπε προσέτι δτι ὑμεῖς τὴν συναδεύσατε καὶ τὴν ὀδηγήσατε εἰς τὸν κοιτῶνα.

— Σᾶς εἶπε τὶ συνέβη κατόπιν;

— "Οχι.

— Λοιπὸν πρέπει νὰ σᾶς τὰ ἀφρηγηθῶ ἔγω. 'Εὰν δὲν δύναμαι πλέον τίποτε νὰ εἶπω εἰς τὸ θλιβερὸν σημεῖον εἰς δι' ἔφθασσην τὰ πράγματα, τούλαχιστον δμως δύναμαι νὰ σᾶς προφορίας ἀπὸ τοῦ νὰ γένητε θύμα μεγίστης ἐκπλήξεως. Καὶ ἐν πρώτοις μάθετε, δτι είχον ἐν λόγον, δπως συνοδεύσω τὴν δεσποινίδα Βράδου εἰς τὸν κοιτῶνα. "Εσπευδον, πρὸς τὸ συμφέρον δμῶν, νὰ διεγείρω ἐν αὐτῇ δτι, ἀγαθὸν ἡδύνατό τις νὰ προσδοκᾷ παρ' αὐτῆς, ἐὰν κατέχῃ τι τοιούτον. 'Ομολογῶ δτι ἀμφέβαλλον περὶ τῆς ἐπιτυχίας μου . . . κοίνων ἐξ δσων μέχρι τῆς στιγμῆς ἑκείνης είχον ἡδη παρ' αὐτῆς ἴδει. Λοιπόν, αἱ δπόνοιαι μου ἐπεκυρώθησαν. 'Εάν μοὶ συνέβαινε νὰ συναντήσω τὴν δεσποινίδα Βράδου δπὸ συνθήκας δμαλάς,

θὰ ἐσκεπτόμην ἀπλῶς δτι ἡτο γυνὴ πρόστυχος καὶ ἐλάχιστα διεγέρουσα τὴν συμπαθείαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον· ἀλλ' ὑπὸ τοὺς δρους ὑφ' ὅνδις διατελοῦμεν, βλέπων αὐτὴν τοιαύτην δποιαν τὴν εἶδον δταν ἐμείναμε μόνοι καὶ ἐμβαθύνων εἰς τὰ μυχιατερα τῆς ψυχῆς της, ταχέως παρετήρησα, δτι καθ' ἀπαν τὸ θλιβερὸν μου σταδίον, δὲν ἐγνώρισκα ἵσως φύσιν τόσον ἐπελπιστικῶς ταπεινὴν καὶ ἀντιπαθητικήν. Είχα καλῶς ἐννοήσει τὶ ἐσήμαινεν ἡ αἰρνιδία μεταβολὴ τῆς πρὸς αὐτὴν συμπεριφορᾶς τῆς Λαίδης Ζάνετ, καὶ, εὔθυς ἔκτοτε, ἡ μόνη αὐτῆς σκέψις δτο πῶς ἐκ τούτου ν' ἀρυθῇ καὶ τὸ ὀμότερον δι' αὐτὴν δφελος. Χωρὶς νὰ αἰσθανθῇ οὐδένα οἰκτον πρὸς δμᾶς, τούναντίον ἐπέδειξε διπλασίαν πικρίαν. Μάτην ἐπειρώμην νὰ τὴν κάμω νὰ αἰσθανθῇ πόσον ὕφειλε νὰ σᾶς πονῇ καὶ νὰ σᾶς ἐκτιμῇ ἐπὶ τῇ ἀποδόσει τῆς θέσεως της δι' ἔκουσιας τῆς ἀληθείας δμολογίας. Δὲν ἐπικυρώσει ἐπιμένουσα νὰ σᾶς καταγγέλῃ δημοσίᾳ καὶ νὰ βιάζῃ τὴν Λαίδην Ζάνετ νὰ σᾶς ἐκδιώξῃ παρουσία πάντων, χωρὶς νὰ σᾶς ἀκούσῃ. «'Ηδη θὰ λάβω τὴν ἀνταπόδοσίν μου!», ἀνέκραξεν. «'Ιδού ἐπὶ τέλους δτι ἡ Λαίδη Ζάνετ ἡρχισε νὰ με φοβήται» . . . Ιδού αὐτοὶ ούτοι οι λόγοι της . . . Σχεδόν αἰσχύνομαι δτι τοὺς ἐπαναλαμβάνω . . . Σᾶς βεβαίω ἐν τιμῇ δτι δὲν προσέθεσα τίποτε εἰς δσα εἶπε!

Ο Ἰουλίος Γκράου συνέχισε τὴν ἀφήγησιν του δι' ἔπη:

— 'Η δεσποινίς Βράδου θέλει νὰ σωρεύσῃ καθ' δμῶν πάσας τὰς δυνατὰς ταπεινώσεις. Δὲν ἐννοεῖ νὰ λάβῃ ποσδῶς δπὸ δψιν τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν κατάστασιν τῆς Λαίδης Ζάνετ. Τὴν καθ' δμῶν ἐκδίκησιν ὄνειροπολεῖ καὶ θέλει ἐντελῆ θρίαμβον. Τοιαύτη εἶναι ἡ ὀμότητης τῆς γυναικὸς ταύτης, ὃστε ἀπαίτει πᾶν δτι δὲν δφείστεται πρὸς αὐτήν μοὶ τὸ εἶπεν ἀνεπιφυλάκτως καὶ διὰ λόγων σαφεστάτων. Συνεκράτησε τὴν ἀγανάκτησίν μου καὶ ἐπειράθην νὰ τὸν φέρω εἰς ἐνσπλαγχνοτέρας διαθέσεις. 'Ηδυνάμην ἐπίσης καὶ νὰ ικετεύσω . . . δὲν λέγω ἐνα δημοριον, διότι καὶ οἱ ἀγριοὶ ἐνίστε εἰνέπιδεκτοι εύγενῶν αἰσθημάτων, ἀρκεῖ νὰ εῦρῃ τις τὸ μέσον, δι'οῦ νὰ τοὺς κατανύξῃ . . . ἔνα πανθηρα πειναλέον, δστις λυσσῶν εὐχαριστεῖται νὰ κατασπαράτῃ τὸ πᾶν περὶ αὐτόν. 'Αλλ' ἀπεγοτεύθη δτι προσῆλθεν δτι θαλαμπόλος τῆς Λαίδης Ζάνετ μὲ μήνυμα ἐκ μέρους τῆς κυρίας της πρὸς τὴν δεσποινίδα Βράδου. «'Η Μιλαίδη σᾶς διαβιβάζει τὰς προσήνεις της, κυρία, εἶπεν δθαλαμηπόλος, καὶ ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ σᾶς ἔδη εἰς τὸ δωμάτιόν της, δπου σᾶς περιμένει, εύθυς ως εύκαιρηστε.»

— Ετέρα ἐπιληξίς!

Η Χάρις Βράδου νὰ καλήσται εἰς συνέτειξιν παρὰ τῆς Λαίδης Ζάνετ.

Θὰ ἡδυνάτει νὰ πιστεύσῃ τὸ τοιούτον δι' Ιουλίος, ἐὰν δὲν ἡκουει διόίσις ωσὶ τὴν πρόσκλησιν ταύτην.

— Εκείνη ἡγέρθη ἀμέσως, ἔξηκολού-

θησεν ούτος λέγων, καὶ ὑπεροπτικῶς ἀπήντησε: «Δὲν θ' ἀφήσω τὴν Μιλαιδῆν νὰ ἀναμείνῃ οὐδὲ στιγμήν. Ὡδηγήσατέ με πλησίον της» καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τὴν θηλαμηπόλον της νὰ προηγήσαι αὐτῆς. Κατόπιν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, καθ' ἥν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἔξελθῃ, μοι εἶπε... χωρὶς νὰ δυνηθῶ ἄγω ποτὲ ν' ἀναπαραστῆσω τὸν θρασὺν τῆς ἀγερωχίας της τούνου, θὰ σᾶς ἐπαναλάβω μόνον ἕηρῶς τὰς λέξεις της: «Ἀκριβῶς καὶ ἀπολύτως τοῦτο ἡθελον καὶ ἔγω!» Εμεῖλον νὰ ἐπιμείνω, ὅπως ἰδω τὴν Λαίδην Ζάνετ καὶ ἴδου ὅτι αὐτὴ ἡ ἴδια μ' ἔξαγει τῆς στενοχωρίας ὁ! μεγάλως τὴν εὔγνωμον ἐπὶ τούτῳ. Καὶ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ἔξηλθε καὶ ἔκλεισεν ὅπισθεν τῆς τὴν θύραν. «Ἐκτοτε δὲν τὴν ἐπανεἴδον πλέον, οὐδὲ ἡκουσα νὰ γίνη περὶ αὐτῆς λόγος. Ἀλλά, καθ' ὅσον γνωρίζω, θὰ εὐρίσκεται ἀκόμη παρὰ τῇ θείᾳ μου καὶ ἔκει βεβαίως θὰ τὴν συνήντησεν ὁ Ὁράτιος ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

— Καὶ τί ἀρά γε ἔχει νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτὴν ἡ Λαίδη Ζάνετ; ἡρώτησε ζωηρῶς ἡ Μέρση.

— Διυκολεύομαι νὰ τὸ μαντεύσω καὶ ὅταν μὲ νῦρατε εἰς τὸ ἐστιατόριον περὶ τούτου ἐσκεπτόμην. Δὲν δύναμαι νὰ φρυτασθῶ ὅτι θὰ ὑπέρεξῃ οὐδέτερόν τοῦ ἔδαφος, ἐφ' οὐ νὰ εἴνε δυνατὸν νὰ συναντηθῶσιν ἡ Λαίδη Ζάνετ καὶ ἡ γυνὴ αὐτῆς. Εἰς ἥν κατάστασιν εὐρίσκεται ἥδη τὸ πνεῦμα της, θὰ ἔκτραπῃ εἰς ὅρεις κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κατ' αὐτῆς τῆς Λαίδης Ζάνετ πρὶν ἡ οὔτε πέντε λεπτὰ παρέθωσιν ἀπὸ τῆς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς θείας μου εἰσόδου της. «Ομολογῶ ὅτι ἀμηχανῶ νὰ προεικάσω. Τὸ μόνον δὲ συμπέρασμα, εἰς δύναμαι νὰ καταλήξω, εἴνε ὅτι τὸ ἐπιστόλιον, τὸ ὅποιον σᾶς ἀπέστειλεν ἡ θεία μου, ἡ ἴδιαιτέρα συνέντευξις της μετὰ τῆς δεσποινίδος Βράδον, ἥτις ἐπηκολούθησε καὶ τελευταῖον τὸ πρὸς τὸν Ὁράτιον ἐπιβλητικόν καὶ ἐπίμονον μήνυμα, εἴνε κρίκοι μισίς καὶ τῆς αὐτῆς ἀλύσου τῶν γεγονότων. Καὶ ὅλα ταῦτα κατεργάζονται τὸν νέον πειρασμόν, καθ' οὓς σᾶς κατέστησα προσεκτικήν.

«Ἡ Μέρση ἠγειρε τὴν χεῖρα ὡς μέλλουσα νὰ εἴπῃ τι, ἀλλ' ἀμέσως ἔστη, παρατηροῦσα διανοιγομένην τὴν θύραν, ἥτις ἔφερεν εἰς τὸν διάδρομον.

Εἶχεν ἀκούσει κρότον βημάτων ἔξωθι;

— Οχι. Τὰ πάντα ἡσαν σιωπηλά... Οὐδὲν προκανήγγελε τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ὁράτιον.

— «Ἄχ! τι δὲν θὰ ἔδιδον, ἀνέκραξε μετ' ὄλιγον, ὅπως μάθω τι γίνεται ἔκει ἐπάνω!

— Θὰ τὸ μάθετε μετ' ὄλιγον, εἶπεν ὁ Ιούλιος. Δὲν πρέπει, οὔτε εἴνε δυνατόν, ἡ ἀβεβιότης σᾶς νὰ διχρέσῃ πολὺ ἀκόμη.

Καὶ ἔκαμε κίνησίν τινα οἷονεὶ προτιθέμενος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον.

— Εμελέτα ὡς ἀνήρ τὴν θέσιν τῆς Μέρσης καὶ ἐσκέπτετο φυσικῶς, ὅτι ἡ πολυτιμοτέρα ἐκδούλευσις, τὴν ὅποιαν τῷ ἥτο

πλέον δυνατὸν νὰ προσφέρῃ τούντευθεν πρὸς αὐτήν, ἵτο νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ προειμασθῇ μόνη διὰ τὴν μετὰ τοῦ Ὁράτιον συνέντευξιν.

Πρὶν ἡ προλαβῆη νὰ προχωρήσῃ δύο βήματα, ὅπως ἀπομακρυνθῇ, ἡ Μέρση ἀπέδειξε τὴν διαφοράν, ἥτις ὑφίσταται μεταξὺ τῆς κοίσεως καὶ τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῶν τῆς γυναικός.

— Η ἴδεα τοῦ νὰ σκεφθῇ, πρὶν διμιλήσῃ, περὶ ὅσων ἔμελλε νὰ εἴπῃ, δὲν ἥτο ἀνεκτὴ εἰς τὸ πνεῦμα της. Τὰ πάντα ἥταν αὐτομάτως ἀφελῆ εἰς αὐτήν.

— Η μοναξία, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, τῇ ἐνέπνεεν ἀκατανίκητον φρέκκην.

Πρὸ τοῦ φόβου μὴ ἰδῃ τὸν Ιούλιον ἐγκαταλείποντα αὐτὴν ἐλησμόνησε πᾶσαν ἀλληγορίαν.

— Μὴ μ' ἔγκαταλείπετε! ἀνέκραξε. Δὲν δύναμαι ν' ἀναμένω ἐνταῦθα μόνη. ἐπανέλθετε... ἐπιστρέψατε.

— Καὶ ἡγέρθη μετὰ ζωηρότητος, ὡς ἵνα τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐὰν ἔκεινος ἐπέμενε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.

Παροδικὴ ἔκφρασις ἀμφιβολίας καὶ δισταγμοῦ ἔξωγραφήνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Ιούλιου, ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἔξηλείφθη, καὶ ἐπανῆλθε, ποιῶν νεῦμα εἰς τὴν νεάνιδαν νὰ καθήσῃ.

— Θὰ δυνηθῇ λοιπὸν νὰ θηρόησῃ εἰς μόνην ἔχατήν, ὅπως ὑποστῇ τὴν ἀναμενομένην δοκιμασίαν τῆς ἔξομολογίσεως, εἰς ἥν θὰ εὐρεθῇ ὑποτετχυμένη ἡ ἀπόφασίς της, ἐσκέπτετο οὗτος, διὰ τὸν ἔχει τὸ θάρρος οὕτε καὶ νὰ μείνῃ μόνη ἐντὸς ἐνὸς δωματίου, ὅπως ἀναμείνῃ τὰ γεγονότα, σᾶς μέλλουσι νὰ συμβῶσιν;

— Εμελέτε νὰ μάθῃ ἀκόμην ὁ Ιούλιος, ὅτι τὸ θάρρος τῶν γυναικῶν εἴνε τι μεταβλητὸν καὶ διάφορον, σύμφωνον πρὸς τὰς ἀληθουχίας τῶν περιστάσεων.

Ζητήσατε ἀπὸ μίαν γυναικαν νὰ διέλθῃ μεθ' ὑμῶν λειμῶνα, ἐν ὁ βάσκουσιν ἡσύχως ἀγελάδες, καὶ θ' ἀρνηθῇ ξηρότατα κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα

Ζητήσατε ἀπὸ τὴν ἴδιαν ἐντὸς καὶ ιστού πλοίου νὰ δώσῃ πχραδειγμα γενναιοψυχίας καὶ πρὸς ἄνδρας τυχὸν ἀκόμη ἀπειζημένους καὶ κλαίοντας καὶ εἴνε βέβαιον, κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα, ὅτι δύναται νὰ φθάσῃ μέχρις ἡρωισμοῦ.

Μόλις ὁ Ιούλιος ἔλαβε κάθισμα παρ' αὐτήν, ἡ Μέρση καθηπτύχασε καὶ πάλιν.

— Εἰσθε βεβαία καὶ περὶ τῆς ἀποφάσεως σᾶς; τὴν ἡρώτησεν ἔκεινος.

— Εἰμαι βεβαία, ἀπεκρίθη ἡ Μέρση, ἐφ' ὅσον δὲν μὲ ἀφίνετε πχραδειγμένην εἰς ἐμαυτήν.

— Η συνδιάλεξις τῶν ἐσταμάτησε.

Διέμενον καθήμενοι, ἀφωνοι καὶ οἱ δύο, μὲ τοὺς ὄφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θύρας, ἀναμένοντες τὴν ἐπάνοδον τοῦ Ὁράτιον.

Μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινων ἡ πρ-

σοχή των ἐφειλκύσθη ὑπὸ κρότου ἀκούσθεντος ἔξωθεν εἰς τὸν κῆπον.

— Αμαξία ἐπλησίαζε πρὸς τὸ μέγαρον.

— Η ἀμαξία ἐσταμάτησεν, δικώδων ἐσήμανε καὶ ἤνοιξεν ἡ αὐλειος θύρα.

— Ήρχετο ἐπισκέπτης.

Τίς οὗτος;

Δὲν τὸν ἡκουσαν ποσῶς ἐρωτῶντα τοὺς ὑπηρέτας.

Οὐδεὶς κρότος βημάτων, ἐκτὸς τῶν τοῦ ὑπηρέτου εἰς τὸν διάδρομον.

— Επηκολούθησε πακρὰ σιγή. Η ἀμαξία ἀνέμενε παρὰ τὴν θύραν.

— Άντη νὰ φέρῃ τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν, ἥλθε κατὰ τὰ φαινόμενα ὅπως τούναντίον πχραλάβῃ τινὰ ἔξ αὐτῆς.

— Ο ὑπηρέτης, βηματίζων πάντοτε, ἐπλησίασε πάλιν πρὸς τὸν θύραν τῆς εἰσόδου.

— Ο Ιούλιος καὶ ἡ Μέρση ἡκροῶντο ἀκόμη.

Οὐδὲν ἡκουσαν. Η θύρα ἐπικνέλεισεν, ὁ ὑπηρέτης διέδραμε τρίτην φορὰν τὸν διάδρομον καὶ ἡ ἀμαξία ἀνεχώρησεν.

Οὐδεὶς ἔξηλθε τῆς οἰκίας, ὡς ἐνόμιζον ἀκρότεροι.

— Ο Ιούλιος ἡτένισε τὴν Μέρσην.

— Εννοεῖται τί συμβαίνει; εἶπεν.

— Εκείνη ἀπήντησε διὰ νεύματος, δηλοῦντος ἀμηχανίαν.

— Εάν τις ἀπῆλθε τοῦ μεγάρου, εἶπεν ὁ Ιούλιος, τὸ πρόσωπον τοῦτο δὲν εἴνε ἀνήρ, διότι θὰ διεκρίνομεν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὰ βηματά του εἰς τὸν διάδρομον.

Τὸ συμπέρασμα εἰς δικαίησεν ὁ σύντροφος τῆς μοναξίας της καὶ ἡ σιωπηλὴ ἀναχώρησις τοῦ ὑποτιθεμένου ἐπισκέπτου, διήγειραν αἰρνίδιαν τινὰ ἀνησυχίαν εἰς τὸ πνεῦμα τῆς Μέρσης.

— Δὲν ἔξερχεσθε νὰ πληροφορηθῆτε; εἶπε πρὸς τὸν Ιούλιον.

— Ο Ιούλιος ἔξηλθε τοῦ δωματίου καὶ ἐπανῆλθε μετ' ὄλιγον, μὲ καταφανῆ σημεῖα σοβχροτάτης ἀνησυχίας ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του.

— Σᾶς προεῖπον ὅτι ἐφοδούμην καὶ τὰ μᾶλλον ἀσήμαντα γεγονότα διὰ ἔμελλον νὰ ἐπισυμβῶσι περὶ ἡμάς, εἶπε. Λοιπόν! ὅτι συνέθη πρὸς ὄλιγον δὲν εἴνε ποσῶς ἀσήμαντον. Η ἀμαξία, τὴν ὁποίαν ἡκούσατε ἐρχομένην, ἥτο ὅχημα ἀγοραῖον, ζητηθὲν ἐκ τῆς οἰκίας, τὸ δὲ πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἀπῆλθε διὰ τοῦ ὄχηματος τούτου...

— Εἶναι γυνή, καθὼς τὸ ὑπεθέσατε;

— Μάλιστα.

— Η Μέρση ἡνωρθώθη ζωηρῶς ἀπὸ τοῦ καθίσματός της.

— Δὲν εἴνε ὅμως ἡ Χάρις Βράδον, πῶ;

— Εἶναι ἡ Χάρις Βράδον!

— Απῆλθε μόνη;

— Μόνη... μετὰ τὴν συνέντευξιν εἰς τὴν ὁποίαν τὴν προσεκάλεσεν ἡ Λαίδη Ζάνετ.

— Καὶ ἀνεχώρησεν ἐκουσίως; αὐτοπροαιρέτως;

— Αὐτὴν ἡ ἴδια ἀπέστειλεν ἐναὶ ὑπηρέτην νὰ φέρῃ τὴν ἀμαξίαν.

— Τι σημαίνουν ταῦτα;

— Εἶναι ἀνωρελές νὰ ἔρωτάστε. Θὰ τὰ μάθωμεν μετ' ὄλιγον.

Ἐπανέλαβον τὰς ἔδρας τῶν καὶ ἀνέμενον, μὲ τοὺς ὄφθαλμους πάντοτε προσηλωμένους ἐπὶ τῆς θύρας τῆς βιβλιοθήκης.

Ἄς ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν ἥδη τὸν Ἰούλιον καὶ τὴν Μέρσην καὶ ἀς ἀνέλθωμεν εἰς τὴν ἀνώ δρόφην τῆς οἰκίας, ὅπως παρχολουθήσωμεν τὴν πορείαν τῶν γεγονότων ἐν τῷ δωματίῳ τῆς Λαιδῆς Ζάνετ.

[Ἐπετειαὶ συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

LOUIS JOURDAN

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΝΥΞ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Ρωμαϊκὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Ἀκούσας τὸν θόρυβον ὁ Εὔμορφος ἐπλησίασε πρὸς τὴν θύραν. Ἡ κυρία ἔνευσεν αὐτῷ νὰ εἰσέλθῃ.

Ἴδε, τῷ εἶπεν, ἵδε τὰ δώρα, ἀτινα, ὁ Παύλος στέλλει ἡμῖν. Νὰ μεταβῆς εἰς τὸ στρατόπεδον, σήμερον ἀμέσως, φέρων αὐτῷ τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν. Βεβαίως, προσέθηκεν ἀτενίζουσα τὴν Ὀκταβίαν, ἡτις μετὰ προσοχῆς ἐξήταξε τὰ κοσμήματα, οἱ στρατιῶται σήμερον γνωρίζουσι τὸν χρυσὸν ὃς τὸν σίδηρον, καὶ δύνανται νὰ ἑκτιμήσωσι τὰ λαξεύματα κοσμήματος ὃσον τὴν ἀκμὴν σπάθης.

Ο Εὔμορφος συνεφώνησε καὶ οὗτος ὅτι τὰ δώρα ἦσαν ἀντάξια ἑκείνης, πρὸς ἣν προσεφέροντο καὶ ὅτι ἡ αὐλικὴ Ἐλένη δὲν ἔφερε πλουσιώτερα κοσμήματα κατὰ τὰς τελευταίας ἥρτας τῆς "Ισιδος.

Οἱ ὄφθαλμοὶ τοῦ δούλου ἀπήστραπτον παραδόξως, αἱ παρειαί του κατεστάθησαν ζωηρῶς ἐρυθραί, ἡ δὲ φωνή του ἔτρεμεν. Ἄλλῃ συγκίνησις δὲν προήρχετο οὐδὲ ἐκ τῶν δώρων τοῦ Παύλου, οὐδὲ ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς ἐπισκέψεως τοῦ Ἀρίστου καὶ τῶν ἀνησυχιῶν τοῦ Ἀρικίου. Ἡδύνατο νὰ μείνῃ ἀπαθῆς καὶ νὰ μὴ συγκινηθῇ βλέπων τὴν Φαύσταν καὶ τὴν Ὀκταβίαν, αἵτινες ἐκ τῆς καλλονῆς αὐτῶν ἐγένοντο διάσημοι εἰς πόλιν, ἔνθα αἱ ωραιότεραι γυναικεῖς ἐσπεύδον πανταχόθεν εἰς κατάκτησιν τῶν κυρίων τοῦ κόσμου, παρασκευαζούσαι διὰ τῶν θωπειῶν καὶ τῆς ἐκλύσεως τῶν ἥδων τὴν καταστροφὴν τῆς Ρώμης, ἣν βρχδύτερον οἱ βάρβαροι συνεπλήρωσαν διὰ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ σιδήρου;

Ο Αἰμίλιος, ὁ πλουσιώτερος τῶν πατρικίων, καὶ αὐτὸς ὁ αὐτοκράτωρ, ἥθελον φιονήσει τὴν τύχην τοῦ νέου δούλου, δοτις ἡδύνατο ν' ἀπολαμβάνῃ τοῦ θεάματος τῶν δύο τούτων θεσπεσίων πλασμάτων.

Ἡ Ὀκταβία, ὥρια ἐνώπιον κατόπτρου, ἐνδεδυμένη μακρὰν ἐσθῆτα, καθιστώσαν καταφανῆ τὴν κομψότητα τοῦ ἀναστή-

ματός της, περιέβαλλε τὸν τράχηλον αὐτῆς διὰ περιδεραίου ἐκ μαργαριτῶν, τοῦ ὄποιον τὰ ἐκ πολυτίμων λίθων ἐξαρτήματα ἐκρότοιν εἰς τὴν ἐλαχίστην κίνησιν. Τοὺς εὐπλάστους αὐτῆς βραχίονας ἐπτυγμένους ἔχουσαν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀνεκίνει διὰ τῶν λεπτῶν δικτύων της, οἷονει παίζουσα, τοὺς πολυτίμους λίθους. Ἡ μελανὴ αὐτῆς κόμη, προσδεδεμένη διὰ κροκοχόροων ταινιῶν, ἐκάλυπτε τὸ στενὸν μέτωπόν της, κατερχομένη μέχρι τῶν μεγάλων κυανῶν καὶ ἡδέων αὐτῆς ὄφθαλμῶν. Μειδίαμα εὐαρεσκείας διέστελλε τὰ πορφυρᾶ της χείλη, δι' ὧν ἐφαίνοντο οἱ ἀπαστράπτοντες ἐκ τῆς λευκότητος μικροὶ αὐτῆς ὄδόντες. Ἡ ωραία μελάγχρονος χροιά της συνεπλήρου τὴν ἀπαράμιλλον αὐτῆς καλλονῆν.

Παρὰ τὴν ἔνθεμον καὶ ἐπίχαρι ἑκείνην προσωποποίησιν τῆς νεότητος, ἡ σύζυγος τοῦ Ἀρικίου, ἐν τῇ ἀπείρῳ αὐτῆς καλλονῆς, παρίστα τὴν ἐπιβλητικὴν Ρωμαίαν δέσποιναν, τὴν μαγαλόφρονα σύντροφον τῶν νικητῶν τῶν ἔθνων.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ αὐτηρῶν ἥδων δέσποινα τῆς παρελθούσης ἐποχῆς, ἡ ἀπαξιοῦσα τὴν ματαίνην ἐπίδειξιν ἐπιμεμελημένου καλλωπισμοῦ, καὶ ἡτις, ὅπως ἐπιδείξῃ τὰ κοσμήματα αὐτῆς, ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρὸς τὰ τέκνα της παιζόντα εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ οἴκου. Ἐκείνη ἐξέλειπε μετὰ τῆς καλύβης, τῆς πενιχρότητος τῶν ὑπατικῶν γευμάτων καὶ τῶν ἐπὶ τοῦ ἀρότρου ἐπανερχομένων θριαμβευτικῶν νικητῶν· ἑκείνη ἡφανίσθη ὑπὸ τὰ καπνίζοντα ἑρεπικά τῶν διπλῶν καὶ ἀξέστων ἑκείνων οἰκων, ὃς ὁ Νέρων ἐπυρπόλησε, θέλων νὰ οἰκοδομήσῃ αὐτοὺς ἐκ μαρμάρου καὶ χρυσοῦ. Ἡ δέσποινα τῆς ἐποχῆς ἑκείνης ἐκείτο διὰ παντὸς ἐν τῷ φερέτρῳ, ἐν φοίνικας τοῦ Παύλου, τὸν ἀναπνοήν του, ἀπεθαύμαζε τὴν Φαύσταν. Ἀνεπόλει τὰς ωραίας γυναικας, ἃς εἰχεν ἰδει εἰς τὸ ιπποδρόμιον, τὰ θέατρα, τοὺς κήπους τοῦ Ἰουλίου, τὴν ἀγοράν, ὑπὸ τὰς στοὰς τοῦ Πομπηίου, καὶ οὐδεμίαν εὑρίσκει ἵσην πρὸς ἑκείνην, η κατ' ἑκείνην τὴν στιγμὴν ἔθεωρει. Τοιαῦται θάνατοι αἱ θεότητες τοῦ Ὁλύμπου, λευκαὶ ως τὸ μάρμαρον, ὑπερανθρώπους καλλονῆς, καὶ τὸν κατελάμβανεν ὁ πόθος νὰ γονυπετήσῃ πρὸ αὐτῆς εἰς λατρείαν.

Ἐπληρούστο διὰ τὴν ζωηροῦ αἰσθήματος εὐδαιμονίας ἀναλογίζομενος ὅτι ἦτο δούλος της, ὅτι ἡ ἐλευθερία του, ἡ ζωὴ του, ἀνῆκον αὐτῇ· ὅτι ἑκείνη ἡδύνατο νὰ διαθέσῃ αὐτὸν ὡς ἔβούλετο. Τὰ βαρύτερα ἔργα, αἱ βάσανοι, διάνατος τῷ ἔρατον τὸν ἡδονή, ἀν ἡ Φαύστα τὸ διέταττεν ἢ τὸ ἐπειθύμει. Αἱ σκέψεις αὐται διηγείρονται ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡδύναται νὰ καταστείῃ τὴν καρδίαν του καὶ ἀφῆκε βαθὺν στεναγμόν. Ἡ Φαύστα στραφεῖσα εἰδεν αὐτὸν παρὰ τοὺς πόδας της. Ἐκείνος ἥρυθρα, ἔτρεμε νομίζων ὅτι ἐκείνη ἀνεγίνωσκεν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς του τὰ μυστήρια τῆς καρδίας του. Είτα ἐγονυπέτησεν ἱκετευτικῶς καὶ ἔφερε τὰ χεῖλα εἰς τὸ ἀκρον τοῦ σανδαλίου τῆς κυρίας του.

Ἡ Ὀκταβία ἐπανήρχετο, ἀκολουθουμένη διὰ τῶν γυναικῶν, αἵτινες συνέχαιρον αὐτῇ. Ομίλουν πᾶσαι καὶ συνωθούντο, ὅπως ἐκ τοῦ πλησίον θεωρήσωσιν αὐτήν. Ὁ Εὔμορφος, ἐπωφεληθεὶς τοῦ θορύβου, ἀπῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ἔσπευσεν εἰς

κίλτου ζώνης, καὶ ἀνευ χειρίδων. Ἡ πυρόξανθος κόμη της προσεδέετο ἀπλῶς εἰς τὴν κοινήφην τῆς κεφαλῆς ἐπιτετηδευμένη ἀφελείᾳ, ἀπὸ δὲ τῶν ὡτῶν αὐτῆς ἐκρέμαντο βαρύτιμοι μαργαρίται. Ἐνίστε ὑπεγείρετο, στηρίζομένη διὰ τῶν ἀγκώνων ἐπὶ τῆς κλίνης, καὶ δι' ἐπιχαρίτου κινήσεως ἐπεδείκνυε τὸν θεσπέσιον αὐχένα, τοὺς εὐπλάστους αὐτῆς ὄμοις καὶ τοὺς βραχίονας, φέροντας κατὰ τὸ ἀνώτερον αὐτῶν μέρος ἐλαστικὰ ἐλάσματα χρυσοῦ, ἀπολήγοντα εἰς κεφαλὰς ὅφεων.

Ἄφοι τὸ κιβωτίδιον ἐκενώθη, ἡ Ὁ-

κταβία, περιβεβλημένη τὰ νέα αὐτῆς κο-

μηματα, ἐξῆλθε τοῦ δωματίου, ὅπως

προκαλέσῃ τὸν θαυμασμὸν τῶν θερπα-

κινῶν, αἵτινες εἰργάζοντο εἰς τινα ἐσωτερι-

κήν αἴθουσαν.

Μείνας μόνος μετὰ τῆς Φαύστας, ὁ Εύ-

μορφος ἐκαθέσθη χαμαὶ ἐπὶ τινος ϕάθης,

παρὰ τοὺς πόδας τῆς κυρίας του, ἀνημέ-

νων νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὸν λόγον. Ἐκείνη

διετέλει σιωπηλή· τὴν προσοχὴν αὐτῆς

εἰχον ἐλκύσει τὰ δώρα τοῦ Παύλου, καὶ

ἥδη ἐπανήρχετο ἐν τῇ ἡρεμίᾳ καὶ ρεθυ-

μίᾳ αὐτῆς. Παρετίθει ἀστριώτας βαρύτι-

μον τάπητα τῆς Κῶ, ἀνηρτημένον ἀνωθεν

τῆς κλίνης· ἡ ἀναπνοή της ἀνήγειρε τὸ

λεπτὸν ὑφασμα, διὰ τοῦ ἀπευθύνετος της.

Ο Εὔμορφος ἐσιώπα μὴ θέλων νὰ δια-

κόψῃ τὸν ρεμβασμόν της καὶ νὰ ταραξῃ

τὴν γαλήνην αὐτῆς ἀφηγούμενος τὰ κατὰ

τὸν "Ἀρίστον". Ἀκίνητος, κρατῶν τὴν

ἀναπνοήν του, ἀπεθαύμαζε τὴν Φαύσταν.

Ἀνεπόλει τὰς ωραίας γυναικας, ἃς εἰχεν

ἰδει εἰς τὸ ιπποδρόμιον, τὰ διάστρα,

τὰς στοὰς τοῦ Πομπηίου, καὶ οὐδεμίαν

εὑρίσκει ἵσην πρὸς ἑκείνην, η κατ' ἑκεί-

νην τὴν στιγμὴν ἔθεωρει. Τοιαῦται θά-

νατοι αἱ θεότητες τοῦ Ὁλύμπου, λευκαι

ώς τὸ μάρμαρον, ὑπερανθρώπους καλλονῆς,

καὶ τὸν κατελάμβανεν ὁ πόθος νὰ γονυ-

πετήσῃ πρὸ αὐτῆς εἰς λατρείαν.

Ἐπληρούστο διὰ τὴν ζωηροῦ αἰσθήματος

εὐδαιμονίας ἀναλογίζομενος διὰ της της

δούλος της, διὰ της ἐλευθερία του, ἡ ζωὴ του,

ἀνῆκον αὐτῇ· διὰ της ἑκείνης ἡδύνατο νὰ δια-

θέσῃ αὐτὸν ὡς ἔβούλετο. Τὰ βαρύτερα

ἔργα, αἱ βάσανοι, διάνατος τῷ ἔρατον τὸν

ἡδονή, ἀν ἡ Φαύστα τὸ διέταττεν

ἢ τὸ ἐπειθύμει. Αἱ σκέψεις αὐται διηγεί-

ρον αὐτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡδύναται νὰ καταστείῃ τὴν καρδίαν του καὶ ἀ-

φῆκε βαθὺν στεναγμόν. Ἡ Φαύστα στρα-

φεῖσα εἰδεν αὐτὸν παρὰ τοὺς πόδας της.

Ἐκείνος ἥρυθρα, ἔτρεμε νομίζων ὅτι ἐ-

κείνη ἀνεγίνωσκεν εἰς τοὺς ὄφθαλμούς

του τὰ μυστήρια τῆς καρδίας του. Είτα

ἐγονυπέτησεν ἱκετευτικῶς καὶ ἔφερε τὰ

χεῖλα εἰς τὸ ἀκρον τοῦ σανδαλίου τῆς κυ-

ρίας του.

Ἡ Ὀκταβία ἐπανήρχετο, ἀκολουθου-

μένη διὰ τῶν γυναικῶν, αἵτινες συνέχαι-

ρον αὐτῇ. Ομίλουν πᾶσαι καὶ συνωθούντο,

ὅπως ἐκ τοῦ πλησίον θεωρήσωσιν αὐτήν.

Ὁ Εὔμορφος, ἐπωφεληθεὶς τοῦ θορύβου,

ἀπῆλθε τοῦ δωματίου καὶ ἔσπευσεν εἰς